

РЕШЕНИЕ

№ 3155

гр. София, 22.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 27.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **7254** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъпа до обществена информация /ЗДОИ/ .

Образувано е по жалба на СДРУЖЕНИЕ „ЗА ЗЕМЯТА – ДОСТЪП ДО ПРАВОСЪДИЕ“, представлявано от И. С. П. и Г. Б. К., срещу Решение № 68/04.06.2019 г. на главния секретар на Изпълнителна агенция по околната среда в частта, с която е отказан достъп до информация по отношение на [фирма], [фирма], ТЕЦ [фирма], [фирма] и [фирма].

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност и нищожност на решението в оспорената му част, като постановено при съществени нарушения на административно-производствените правила и в противоречие с приложимите материално-правни норми. Твърди се, че оспореното решение е постановено в противоречие с дадените от съда в решение № 6302/01.11.2018 г. по адм. дело № 8655/2018 г. по описа на Административен съд – София град /АССГ/ ясни указания по тълкуване и прилагане на закона, с които административният орган е следвало да се съобрази при повторното разглеждане на подаденото заявление за достъп до информация. Жалбоподателят счита, че административният орган, в противоречие с дадените от съда задължителни указания, не е квалифицирал исканата информация

като информация за околната среда по смисъла на чл. 19 от Закона за опазване на околната среда /ЗООС/, не е приложил основанията за отказ по реда на чл. 20, ал. 1 от ЗООС и не е съобразил приложимите изисквания на чл. 20, ал. 3 – ал. 6 от ЗООС. Възражава се още, че административният орган само формално се е позовал на чл. 20, ал. 1, т. 2 от ЗООС във връзка с наличието за наличие на търговска тайна, без да е ясно как е стигнал до този извод и без да се вземе предвид общественият интерес, който представлява изключение за разкриване на търговска тайна по реда на чл. 9, т. 4 от Закона за защита на търговската тайна, както и не е разгледана възможността по чл. 20, ал. 5 от ЗООС за предоставяне на информация в частта, в която може да се отдели от защитената информация. Твърди се още, че никъде в ЗООС не се предвижда ограничаване на достъпа до информация на околната среда, както и че исканата информация касае промени в работата на инсталациите, за които се иска актуализиране на комплексните разрешителни, а всяка промяна в работата на инсталациите засяга компонентите на околната среда по смисъла на чл. 4 от ЗООС. Според жалбоподателят възможността да иска информация от операторите на съответните инсталации по реда на чл. 21, ал. 3 от ЗООС не ограничава задължението на административния орган да предостави такава при липса на изрично предвидените ограничения на достъпа. Твърди се още, че приложимата в процесния случай О. конвенция не съдържа изискване исканата информация да е свързана с обществения живот в страната и да дава възможност на гражданите да си съставят мнение относно дейността на задължените по закона субекти, като единственото изискване е тази информация да е налична. В жалбата се сочи още, че е ирелевантно в конкретния случай, че е предвидено обществено обсъждане на проекта на решението на административния орган в процедурата по чл. 120 от ЗООС, както и възможността за оспорване на крайния акт по чл. 127 от ЗООС. Претендира се от съда да постанови съдебно решение, с което да бъде прогласено за нищожно решението в оспорената му част, алтернативно да бъде отменено, като незаконосъобразно.

Ответникът, конституиран на основание чл. 153, ал. 3 от АПК – ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР НА ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ ПО ОКОЛНА СРЕДА /ИАОС/ – редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита същата за неоснователна по съображения, изложени в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заявление вх. № 3861/25.06.2018 г., подадено до изпълнителния директор на ИАОС, Сдружение „За Земята – достъп до правосъдие“ е поискало, по електронен път, достъп до следната информация за околната среда: 1. копие от предложения за преразглеждане на комплексни разрешителни, подадени в срок до 16.05.2018г. по реда на чл.16 от Наредба за условията и реда за издаване на комплексни разрешителни, подадени от [фирма], ТЕЦ „М. Изток 2 ЕАД, ТЕЦ [фирма], „Ей и Ес – ЗС М. Изток I“ Е., [фирма], [фирма] и ТЕЦ [фирма]; 2. копие от икономически анализ на разходите по прилагането на НДНТ и ползите от околната среда, приложени към предложенията по т. 1; 3. всички приложени документи, предостави от операторите по реда на чл. 16, ал. 3, т. 4, б. „а“ от Наредбата.

С писма от 05.07.2018 г. ответникът е уведомил посочените в заявлението оператори с искане за предоставяне на съгласие по чл. 31, ал.1 от ЗДОИ за предоставяне на исканата информация. В отговор на така изпратените писма операторите изразяват несъгласие за предоставяне на исканата информация с оглед нейния поверителен характер изцяло и поради това, че представлява производствена или търговска тайна по смисъла на §1, т.5 от ДР на ЗДОИ.

С решение № 91/19.07.2018 г. изпълнителният директор на ИАОС отказва достъп до исканата информация на основание чл. 37, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗДОИ, поради наличие на производствена и търговска тайна и липса на съгласие на третото лице за предоставянето ѝ. Така постановеното решение е оспорено пред АССГ от жалбоподателя, като е постановено влязло в сила решение № 6302/01.11.2018 г. по адм. дело № 8655/2018 г., с което решение № 91/19.07.2018 г. на изпълнителния директор на ИАОС е отменено и преписката е върната на административния орган за ново произнасяне при спазване на указанията в мотивите на съдебното решение. В мотивите на съдебното решение е прието, че неправилно са приложени основанията за отказ по чл. 37 от ЗДОИ, вместо тези по чл. 20, ал. 1 от ЗООС, както и че при новото произнасяне следва да се обсъдят всички относими факти при спазване на чл. 20, ал. 3 – ал. 6 от ЗООС. Съгласно съдебното решение „Административният орган не е оценил твърденията на предприятията за производствена и търговска тайна в контекста на правилото на чл. 20, ал. 3 ЗООС“, както и „Общото позоваване на производствена и търговска тайна, без да е ясно за кои от обстоятелствата, описани в заявлението се претендира от дружествата, че представляват производствена и търговска тайна, и в кой закон същата е определена, не е достатъчно да обоснове отказ на достъп до информация, особено в контекста на ал. 5 и 6 на чл. 20 ЗООС“. В мотивите на съдебното решение се сочи още, че „В случая е прието, че не е налице надделяващ обществен интерес, без да са посочени конкретни мотиви, с които се оборва презумцията, въведена в цитираната разпоредба. Задължение на органа е да отчете обществения интерес от разкриването на търсената обществена информация, съгласно чл. 20, ал. 4 ЗООС, при съобразяване с ал. 5 и 6 на същата разпоредба“. Съдът е приел също така, че издателят на акта не е изложил фактически и правни съображения защо намира, че е налице хипотеза на чл. 20, ал. 1, т. 5 от ЗООС при условие, че не е налице една от предпоставките за приложението ѝ – лицата са предоставили исканата информация, без да имат правно задължение да го направят и без да може такава задължение да им бъде наложено.

При новото произнасяне по заявление вх. № 3861/25.06.2018 г., във връзка с решение № 6302/01.11.2018 г. по адм. дело № 8655/2018 г. по описа на АССГ, с писмо изх. № 565/07.03.2019 г. главният секретар на ИАОС е поискал от [фирма], ТЕЦ [фирма], ТЕЦ [фирма], „Ей и Ес – ЗС М. Изток I“ Е., [фирма], [фирма] и ТЕЦ [фирма] да посочат кои са основанията им за отказ да бъде предоставена исканата информация и точно за коя информация се отнася, както и в случай, че се позоват на производствена или търговска тайна да представят доказателства за определянето ѝ като такава. С писмо вх. № 2011/13.03.2019 г. „Ей и Ес – ЗС М. Изток I“ Е. се противопоставило на искането на заявителя за достъп до следната информация: информация по Приложения № 6 към чл. 16, ал. 3, т. 3 от наредбата, доказателства за прилагане на НДНТ в работата на инсталацията, оценка на съответствието на текущото състояние на инсталацията със заключенията за НДНТ за ГГИ съгласно Директива 2010/75/ЕС, обосновка на ползите за околната среда при спазване на НДЕ, като е посочило, че

същата е производствена тайна. С писмо вх. № 2532/19.03.2019 г. ТЕЦ [фирма] сочи, че не предоставя съгласие за предоставяне на исканата информация, която е свързана със стопанската дейност на дружеството и е производствена и търговска тайна, както и е посочено, че ТЕЦ е в списъка на стратегическите обекти и дейности от национално значение за националната сигурност по приложението към чл. 1, ал. 1 от ПМС № 181/2009 г. С писмо вх. № 2525/19.03.2019 г. [фирма] изразява несъгласие за предоставяне на исканата информация, която представлява търговска и производствена тайна, както и не е налице надделяващ обществен интерес за предоставянето ѝ. С писмо вх. № 2523/19.03.2019 г. [фирма] е изразила също несъгласие, тъй като исканата информация представлява търговска и производствена тайна, както и не е налице надделяващ обществен интерес. С писмо вх. № 2696/21.03.2019 г. [фирма] изразило несъгласие за предоставянето на исканата информация, като е посочило, че дружеството е стратегически обект от националната сигурност на Република България, както и че исканата информация представлява производствена и търговска тайна. С писмо вх. № 2695/21.03.2019 г. ТЕЦ [фирма] е изразило несъгласие за предоставяне на достъп до исканата информация, като е посочило, че дружеството не е подало предложение за предоставяне на дерогация, исканата информация представлява производствена или търговска тайна и не е налице надделяващ обществен интерес.

С решение № 68/04.06.2019 г., в оспорената част по т. I, главният секретар на ИАОС е отказал, на основание чл. 20, ал. 1, т. 2 от ЗООС във връзка с чл. 4, ал. 1 и чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ, да предостави достъп до информация по заявление вх. № 3861/25.06.2018 г. за [фирма], ТЕЦ [фирма], „Ей и Ес – ЗС М. Изток I“ Е., [фирма] и [фирма]. В мотивите на отказа е посочено, че от поисканите от заявителя документи последният не би могъл да си състави мнение относно дейността на задължения субект, каквато е целта на ЗДОИ, като едва с изготвянето на проекта за актуализиране на комплексното разрешително може да се приеме, че административният орган е изразил своята воля. Отказът е мотивиран и с обстоятелството, че в рамките на процедурите по издаване на решението за преразглеждане на комплексното разрешително заинтересованите лица ще имат достъп до исканата информация на етапа на провеждане обществено обсъждане, т. е. налице е друг ред по смисъла на чл. 4, ал. 1 от ЗДОИ. Административният орган е приел още, че няма законова норма, която да го задължава да предаде чрез просто фактическо действие представените от търговските дружества документи за преразглеждане на комплексните разрешителни, както и че самите дружества са доставчици на обществени услуги и заявителят може да получи от самите тях исканата информация на основание чл. 21, ал. 3 от ЗООС. Отказът е мотивиран и с това, че исканата информация е търговска тайна.

Със заповед № 375/05.09.2018 г. изпълнителният директор на ИАОС, на основание чл.п 28, ал. 2 от ЗДОИ, е определил Т. Н. – главен секретар на ИАОС да се произнася с решения за предоставяне или отказ за предоставяне на достъп до обществена информация.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Оспореното в настоящото производство решение за отказ за предоставяне на

обществена информация е издадено от компетентен административен орган – главен секретар на ИАОС, изрично упълномощен със заповед № 375/05.09.2018 г. на изпълнителния директор на ИАОС в съответствие с разпоредбата на чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ във връзка с чл. 26, ал. 1 от ЗООС, както и в предписаната от закона форма. Съдържанието на постановения изричен отказ съответства на разпоредбата на чл. 38 от ЗДОИ.

Неоснователни се явяват доводите на жалбоподателя за нищожност на решението в оспорената му част на основание чл. 177, ал. 2 от АПК. Един административен акт би бил нищожен, по смисъла на чл. 177, ал. 2 от АПК, ако въпроса, с оглед на който се издава, е бил решен от съда в обратния смисъл, със сила на пресъдено нещо. Видно от мотивите на решение № 6302/01.11.2018 г. на АССГ по адм. дело № 8655/2018 г., в изпълнение на което е постановено процесното решение, административният акт е отменен, поради съществени нарушения на административно-производствените правила, при липса на мотиви и неправилно приложни основания за отказ. В случаите на чл. 173, ал. 2 от АПК, когато съдът изпраща преписката на съответния административен орган за ново разглеждане, не се предписва крайния резултат. Органът е длъжен да се съобрази с указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона, но сам избира какво решение да вземе.

Настоящият съдебен състав намира обаче, че по делото по безспорен начин се установява, че процесното решение, в оспорената му част, е постановено при неизпълнение на задължителните указания, дадени в мотивите на влязлото в сила решение № 6302/01.11.2018 г. на АССГ, постановено по адм. дело № 8655/2018 г., по тълкуването и прилагането на закона, с оглед констатираната материална незаконосъобразност и допуснати процесуални нарушения. Задължителните указания, дадени в мотивите на влязъл в сила съдебен акт, не се ползват със сила на присъдено нещо, поради което тяхната задължителност за административния орган произтича от разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от АПК, а неспазването им, какъвто е процесният случай, води до материална незаконосъобразност на административния акт, постановен в несъответствие с тях, но не и до нищожност /в този смисъл са Решение № 8608/15.06.2012, по адм. д. № 3402/2012 на ВАС; Решение № 6439/13.05.2013, по адм. д. № 12567/2012, на ВАС/.

При постановяване на процесното решение административният орган не е изпълнил нито едно от изискванията на влезлия в сила съдебен акт на АССГ по тълкуване и прилагане на закона. С решение № 6302/01.11.2018 г., постановено по адм. дело № 8655/2018 г., АССГ е върнал преписката по заявление вх. № 3861/25.06.2018 г. за ново разглеждане при съобразяване на задължителни указания относно тълкуването и прилагането на закона, като едно е тези изрично дадени указания е за неправилно приложени основанията за отказ по чл. 37 от ЗДОИ, вместо тези по чл. 20, ал. 1 от ЗООС. Видно от съдържанието на процесното решение в оспорената му част, от една страна административният орган отново се е позовал на основанията за отказ, визирани в разпоредбата на чл. 37 от ЗДОИ, след като изрично във влязлото в сила съдебно решение му е било указано, че неправилно са приложени основанията за отказ по чл. 37 от ЗДОИ, след като приложими са само тези по чл. 20, ал. 1 от ЗООС. За да постанови повторния отказ да предостави търсената

информация, административният орган се е позовал на разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗДОИ и чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ. Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗООС за предоставяне на информация за околната среда се прилага процедурата, предвидена в глава трета „Процедура за предоставяне на достъп до обществена информация” от ЗДОИ, но допустимите ограничения до такава информация са лимитативно определени в чл. 20 от ЗООС. Следователно, ЗООС е специален спрямо общия ЗДОИ и последният следва да се приложи само за процедурата, но не и по отношение на основанията за отказ. Хипотезите на чл. 4, ал. 1 и чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ, в каквато насока би могло да се приеме, че са изложените от административния орган фактически основания, са неприложими за информацията, попадаща в обхвата на понятието информация за околната среда по смисъла на чл. 18 и чл. 19 от ЗООС, тъй като в специалния закон липсва препращане към основанията за отказ посочени в ЗДОИ. И това е така с оглед спецификата на обществените отношения, свързани с околната среда, като в тази връзка следва да се има предвид, както и е приел АССГ в решение № 6302/01.11.2018 г., постановено по адм. дело № 8655/2018 г., че безспорно исканата от жалбоподателя и налична при ответника информация, засяга компонентите на околната среда по смисъла на чл. 4 от ЗООС, доколкото всяка промяна в работата на инсталациите на операторите, може да повлияе върху тези компоненти. Неправилно също така в мотивите на оспореното решение ответникът се е позовал на чл. 21, ал. 3 от ЗООС във връзка с § 1, т. 4 от ДР на Закона за администрацията. Възможността на жалбоподателя да иска достъп до информацията за околната среда от операторите на съответните инсталации на основание чл. 21, ал. 3 от ЗООС не ограничава нито възможността на заявителя да поиска тази информация от ИАОС, нито ограничава задължението на административния орган, от който е искан достъп до информация, да предостави такава при липса на изрично предвидените ограничения за това.

Безспорно се установява по делото същото така, че административният орган не е изпълнил и задължителните указания на съда по отношение прилагането на чл. 20, ал. 1, т. 2 от ЗООС. Във влязлото в сила съдебно решение съдът е указал, че при новото произнасяне следва да се обсъдят всички относими факти при спазване на чл. 20, ал. 3 – ал. 6 от ЗООС и да се оценят от административния орган твърденията на предприятията за производствена и търговска тайна в контекста на правилото на чл. 20, ал. 3 от ЗООС, както и административният орган да отчете обществения интерес от разкриването на търсената обществена информация, съгласно чл. 20, ал. 4 от ЗООС, при съобразяване с ал. 5 и ал. 6 на същата разпоредба. Видно от съдържането на оспореното решение ответникът е посочил като самостоятелно основание за отказ за предоставяне на исканата информация разпоредбата на чл. 20, ал. 1, т. 2 от ЗООС, като е приел, че исканата информация от заявителя е търговска тайна, без обаче да изложи каквито и да било мотиви в тази връзка и да спази дадените му от съда задължителни указания. По отношение на цитираното

основание за отказ административният орган е посочил единствено, че копието от икономическия анализ на разходите по прилагане на НДНТ е свързано със защитен от закона интерес, както и е цитирал разпоредбата на чл. 3 от Закона за защита на търговската тайна, в която е дадена легалната дефиниция на понятието „търговска тайна”. Съдът намира, че с цитирането само на една легална дефиниция не може да се обоснове характера на търсената информация като „търговска тайна”. В съответствие със задължителните указания, дадени в съдебно решение № 6302/01.11.2018 г. по адм. дело № 8655/2018 г. по описа на АССГ, административният орган е следвало да оцени твърденията на предприятията за производствена и търговска тайна в контекста на правилото на чл. 20, ал. 3 от ЗООС, съгласно което лицата, които дават информация за околната среда на компетентните органи, са длъжни да обозначат информацията, за която съществува някое от ограниченията за предоставяне по ал. 1. Действително, от приложените по делото становища на операторите на съответните инсталации, се установява, че всички са изразили несъгласие за предоставяне на исканата информация, като са се позовали на „търговска или производствена тайна”. Видно обаче от съдържанието на тези становища не се сочи конкретно за коя част от исканата информация се приема, че е търговска тайна, съответно коя част е производствена тайна, като само едно от дружествата - „Ей и Ес – ЗС М. Изток Г“ Е., е посочило конкретна информация, която обаче определя като „производствена тайна”. В тази връзка следва да се има предвид също така, че съдът установи, на основание чл. 41, ал. 3 от ЗДОИ, че само две от дружествата са обозначили исканата от заявителя по т. 2 от заявлението информация, като „поверителна”. Останалите дружества не са обозначили информацията по т. 2 от заявлението по никакъв начин. Общото позоваване на производствена и търговска тайна, без да се посочи, за които точно обстоятелства от търсената информация се претендира, че е налице такава тайна, не е достатъчно да обоснове нито несъгласието на дружествата, нито последвалият отказ на административния орган за достъп до тази информация. Доколкото по делото се установява също така, че дружеството „Ей и Ес – ЗС М. Изток Г“ Е., е посочило конкретна информация, която определя като „производствена тайна”, а не „търговска тайна”, както и предвид на обстоятелството, че двете понятия имат различно съдържание, то административният орган е следвало да изложи конкретни мотиви защо приема, че една информация, сочена от оператора като „производствена тайна” съставлява „търговска тайна” и именно като такава не може да бъде предоставена. Мотиви в тази насока липсват. От друга страна, ако се приеме, че по отношение приложението на чл. 20, ал. 1, т. 2 от ЗООС, са изложени някакви мотиви, то същите са противоречиви, тъй като от една страна ответникът приема, че цялата искана информация от заявлението е „търговска тайна”, а от друга страна излага само довод, че исканото копие от икономически анализи по прилагане на НДНТ /информация по т. 2 от заявлението/ „определено е свързано със защитени от закона интереси”.

Административният орган е следвало също така да извърши преценка по смисъла на чл. 20, ал. 4 от ЗООС, според която разпоредба при решаване на достъпа за предоставяне на информацията органът отчита обществения интерес от разкриването на тази информация. Касае се за норма от специален по отношение на ЗДОИ закон, релевантна към предмета на спора по силата на правилата на чл. 19 от ЗООС. Тази норма по същество възпроизвежда приложимото правило на чл. 4, т. 4 от Конвенцията за достъпа по информация, участието на обществеността в процеса на вземането на решения и достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда /О. конвенция/, съгласно която основанията за отказ да се тълкуват ограничително, като се отчита общественият интерес от разкриване на информацията и се вземе предвид дали исканата информация се отнася до емисии в околната среда. В конкретния случай настоящият съдебен състав констатира, че по делото не са налични данни административният орган да е извършил преценка за наличието на надделяващият обществен интерес. Преценката за наличието/липсата на надделяващ обществен интерес е елемент от фактическия състав на хипотезата по чл. 20 от ЗООС, поради което и същата е в тежест на административния орган, съобразно принципа за служебното начало и задължението му за изясняване на фактите и обстоятелствата, съобразно текста на чл. 35 от АПК. Видно от съдържанието на решението в оспорената му част, в случая административният орган не е изложил мотиви в тази насока.

Настоящият съдебен състав намира, че дори и действително да съществуват сериозни основания за ограничаване правото на информация, органът е следвало да съобрази и обсъди налице ли е възможността за предоставяне на т. нар. частичен достъп по смисъла на чл. 20, ал. 5 от ЗООС, нещо което изрично му е указано с влязлото в сила съдебно решение и което същият не е изпълнил. В тази връзка следва да се има предвид, че органът следва да извърши преценка за всеки конкретен случай, а не бланкетно да обосновава отказ на посоченото основание. В съответствие с чл. 4, ал. 3, б. „а“ и ал. 6 от О. конвенция когато информацията, неподлежаща на разкриване може да бъде отделена от останалата информация без да се накърнява поверителността на неподлежащата на разкриване информация, държавните органи предоставят останалата част от исканата информация за околната среда. В процесния случай такава преценка не е била извършена от административния орган, като съдът намира, че по отношение на търсената информация от жалбоподателя по т. 1 и т. 3, за която и не са изложени конкретни мотиви, определящи я като „търговска или производствена тайна“, административният орган е можел да предостави тази информация. Доколкото в представените от дружествата анализи на разходите и ползите за околната среда, свързани с постигането на дадени емисионни нива, съдът констатира, че се съдържа и информация, касаеща ползите за околната среда от съответните предложения, които при съобразяване на легалната дефиниция на понятието „търговска тайна“, нямат характер на такава тайна, то в частта по т. 2 от заявлението административният

орган е следвало да отдели и предостави само тази част от информацията по начин, който да не накърнява поверителността на неподлежащата на разкриване информация за околната среда. Знанието също така на данните за емисионни нива във въздуха, които се съдържат в тези анализи на разходите и ползите, не води до разкриване на търговска или производствена тайна, класифицирана информация, като по отношение на тази част от исканата информация при преценката си административният орган е следвало да съобрази и разпоредбата на чл. 20, ал. 6 от ЗООС, изрично предвиждаща, че ограничаването на правото на достъп до информация не се отнася до емисиите на вредни вещества в околната среда като стойност по показателите, определени от нормативните актове. В тази връзка следва да се има предвид, че мотивите на административния акт имат съществено значение, както с оглед упражняване правото на защита на заявителя, така и за съда, за да се произнесе по наведените в конкретния спор доводи. Чрез тълкуване на разпоредби от приложимите ЗООС и О. конвенция съдът не следва да търси и формулира аргументите, довели до оспорвания отказ за достъп до обществена информация, с което да „допълва” съдържанието на акта. Тази дейност трябва да извърши органът, който е задълженият субект за предоставяне на търсената информация.

Предвид гореизложеното съдът намира, че в конкретния случай е постановен административен акт в противоречие със задължителните указания по прилагането и тълкуването на закона, постановени във влязлото в сила съдебно решение № 6302/01.11.2018 г. на АССГ по адм. дело № 8655/2018 г., поради което същият е материално незаконосъобразен и като такъв следва да бъде отменен, а делото да бъде върнато на административния орган за ново произнасяне, съобразно мотивите на настоящото решение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 174 от АПК и чл. 40, ал. 3 от ЗДОИ Административен съд – София град, 24-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на СДРУЖЕНИЕ „ЗА ЗЕМЯТА – ДОСТЪП ДО ПРАВОСЪДИЕ“, представлявано от И. С. П. и Г. Б. К., Решение № 68/04.06.2019 г. на главния секретар на Изпълнителна агенция по околната среда **в частта**, с която е отказан достъп до информация по отношение на [фирма], [фирма], ТЕЦ [фирма], [фирма] и [фирма].

ВРЪЩА делото като административната преписка на ИЗПЪЛНИТЕЛНИЯ ДИРЕКТОР НА ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ ПО ОКОЛНАТА СРЕДА за ново произнасяне, съобразно мотивите на настоящото решение, в 14-дневен срок от получаване на преписката.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Предоставените на съда, на основание чл. 41, ал. 3 от ЗДОИ, писмени доказателства в оригинал с молба вх. 9698/20.03.2020 г. да се върнат на ответника.

СЪДИЯ: